

JÓNA DÁVID

A gazdátlan csónak

A gazdátlan csónak sodródik,
ha partot érez, megremeg,
a fővenyhez érve a sorstársak ilyenkor
már rég megfeneklenek.

Ez a gazdátlan csónak
inkább habzó zúgóokban forog,
hiába hívja simogatóan és sustorogva
a partmenti homok.

A gazdátlan csónak
bordateste könnyekkel teli,
abban reménykedik,
hogymajd a Hold magához emeli.

Ott fenn ringatózna
az égi ponyva kéklő messzében,
csillagok osztoznának
a végtelen egyedüllétben.

A gazdátlan csónak érzékek sodra,
hömpölygő feleslegességek,
felette feszül hívogatóan
a mélykék vászna az éjnek.

Tudd, hogy a gazdátlan csónakok felismerik egymást.
Ez az egyetlen vigaszuk.

JÓNA DÁVID

Teliholdkor

Itt az ideje a sajnálatnak,
lehet, hogy megloptam magam olykor,
látom létem fáradt prérifarkasnak,
üvöltve teliholdkor.

De nem kell ide az emelkedettség, holmi pátosz,
elég, hogy lapozhatóvá tettem a múltam,
nem szórakoztat a külső káosz,
nem voltam része, csak benne voltam.

Isten tervez, ember végez
– az idő által felfalatnak,
már az se biztos, amit az ember érez,
a vágyaim magamra hagytak.

Dávid Zsuzsanna: Születés